Epistola către Romani, 19 Mai 2016, 1-a lecţie, Betel

Recapitulare din Fapte:

-anul 34 d.Cr. Saul se afla pe drumul Damascului când Îl întâlneşte pe Domnul Isus înviat şi se converteşte. Rămâne un timp în Damasc, unde începe să predice Evanghelia harului. După un timp pleacă în Arabia. Galateni 1:17,18.
-anul 37-43 d.Cr. merge la Jerusalim unde se întâlneşte pentru puţin timp cu Petru şi Iacov. După acestea se duce la Tars, iar aici slujeşte cam 6 ani.
-43-48 d.Cr. ca răspuns la invitaţia lui Barnaba, Pavel se mută în Antiohia Siriei şi stă acolo aproximativ 5 ani. De aici stabilesc 1-a călătorie misionară împreună cu Barnaba (48-49 d.Cr.).
Întors în Antiohia scrie Galateni, pentru a întări bisericile plantate de el şi de către Barnaba în Asia Mica. (anul 49).
-50-52 d. Cr. Pavel îl ia cu el pe Sila şi încep cea de-a 2-a călătorie misionară în Asia Mică, după care se îndreaptă către Vest în provinciile romane, Macedonia şi Ahaia.
Din Corint Pavel scrie 1,2 Tesaloniceni (după anul 51 d.Cr.) De aici pleacă cu o corabie la Efes şi astfel sfârşesc cea de-a 2-a călătorie în Antiohia Siriei.
-53-57 d.Cr. din Antiohia Siriei se stabileşte ruta celei de-a 3-a călătorie misionară. Trecând prin Asia Mică ajunge în Efes unde rămâne timp de 3 ani (53-56). În acest timp scrie 1 Corinteni (56). După ce scrie epistola, Pavel părăseşte Efesul, şi călătoreşte spre Macedonia, loc unde scrie
2 Corinteni (56). După aceea, Pavel continuă călătoria spre Sud şi petrece iarna în Corint (56,57).
Din Corint, Pavel scrie cartea Romani prin Terţiu şi o trimite la ei prin Fivi.
Romani 16. (Galateni 6:11''uitaţi-vă cu ce slove mari v-am scris cu însăşi mâna mea''.)
De aici Pavel pleacă din Corint pe uscat în jurul Mării Egee înapoi la Troa în Asia, unde se îmbarcă spre Jerusalim.
-60-62 d.Cr. În Jerusalim evreii îl arestează şi îl întemniţează.(după anul 57). Trei ani mai târziu el ajunge în Roma ca prizonier, unde stă într-o casă şi învaţă pe oameni timp de 2 ani. În aceşti 2 ani el scrie epistolele din închisoare: Efeseni, Filipeni, Coloseni, Filimon. Romanii îl eliberează pe Pavel, iar de aici el se întoarce în zona Mării Egee. Aici, Pavel scrie 1 Timotei şi Tit.
Este închis însă, din nou la Roma, scrie 2 Timotei, şi în final moare ca martir sub domnia lui Nero (anul 68 d.Cr.)

Biserica din Roma

Această Biserică nu a fost fondată nici de Petru , nici de Pavel, ci de un grup de credincioşi probabil prezenţi la Ziua Cincizecimii Fa.2:10. Când Pavel le scrie

epistola, ei deja existau. Romani 1:8. În cap. 16 se arată comunitatea de credincioşi din Roma.

Scopul scrierii

1.Pentru a-şi pregăti vizita la ei.
2.Spera ca Roma să devină un centru misionar pentru lucrarea sa din Spania şi din acea parte de Vest care nu cunoştea Evanghelia.
Pavel căuta să se oprească la Jerusalim când se întorcea din Corint, deşi era conştient de pericolul ce-l aştepta acolo. Romani 15:31
3.Din cauza acestui pericol, el scrie scrisoarea, în cazul în care nu ar fi reuşit să ajungă la ei pentru a le da învăţătură. Roma pare că este văzută de apostol ca fiind ultima sa lucrare, testamentul său.
Epistola este deci o învăţătură pentru credincioşii din Roma, care erau într-o stare spirituală bună. Romani 15:14-16.
Problemele pe care şi romanii le putea întâlni ca şi în alte părţi erau de 2 feluri:
*interne – conflicte între evrei şi neamuri,
*externe – conflicte cu învăţătorii falşi. Acestor probleme le acordă maximă importanţă.
Romani 15:1-8; 16:17-20.
’’Pavel simţea că cea mai bună protecţie împotriva infecţiei învăţăturilor false era antisepticul adevărului’’.
Epistola are un caracter aparte prin faptul că nu există controverse în sânul bisericii, ci este o atitudine de pace, de aceea epistola este plină de elemente didactice.
Sumarizând scopurile scrierii lui Pavel găsim: misiune, apologetică, pastorală.

Caracteristicile epistolei:

Contribuţia epistolei către Romani la Noul Testament este una foarte importantă, pentru că explică cum neprihănirea Lui Dumnezeu devine neprihănirea noastră.
Datorită importanţei subiectului, epistola către Romani este cea mai lungă epsitolă dintre scrierile lui Pavel.
Romani şi Coloseni sunt mai degrabă epistole didactice, decât personale ca celelalte epistole ale lui. Epistola conţine diatribe: dialog cu o persoană imaginară.
Romani 2:1-5, 17-19; 3:27-4:2; 9:19-21; 11:17-24.

Tema cărţii este : 1. Neprihănirea Lui Dumnezeu
2. Semnificaţia Legii

Valoarea cărţii:
Tyndale – marele reformator şi traducător scria:''principala şi excelenta parte a N.T.'' El mai scrie în ediţia biblică 1534 a N.T. astfel:''nici un om nu o pate studia sau citi suficient, cu cât o studiezi, cu atât ţi se pare mai uşoară, cu cât o mesteci mai bine, cu atât devine mai plăcută, cu cât te adânceşti în ea, cu atât descoperi mai multe comori spirituale''.
M.Luther:''Romani este atât de importantă încât ar trebui învăţată pe de rost, cuvânt cu cuvânt, citită, studiată în fiecare zi, pâinea zilnică. Nu se poate citi ori medita îndeajuns, pentru că cu cât o citeşti mai mult cu atât devine mai preţioasă.

O explicare succintă a neprihănirii prin credinţă :

Adam este primul om creat şi care s-a răzvrătit împotriva autorităţii Lui Dumnezeu. Rezultatul: detronarea lui Dumnezeu din minţile descendenţilor lui Adam, degradarea umanităţii şi defăimarea creaţiei.

Cât este de diferit ce spune Biblia faţă de evoluţionism !

Omul pierde sceptrul de conducător din cauza rebeliunii. Cartea Romani nu trebuie pusă mai întâi în mâna unui om nemântuit pentru a înţelege, mai bună ar fi Ev.Ioan .

Mântuirea cuprinde mai multe aspecte.
Sub umbrela mântuirii stă : Eliberarea, Justificarea, Glorificarea, Răscumpărarea, Ispăşirea; aceste subiecte fac din Romani o carte deosebită.

Cartea Romani descoperă şi descrie tragica stare de degradare a omenirii fără ocolişuri. Păctul nu este o boală, ci este o răzvrătire. Romani 1:18-32 îţi taie răsuflarea de cât de direct şi de tranşant este Dumnezeu cu păcatul, dar ajungând în 3:21 prinzi curaj pentru că Acelaşi Dumnezeu care acuză, oferă o neprihănire omului păcătos.

Cartea este despre Ruină – Răscumpărare. Prima descoperire a cărţii este ruina şi starea de degradare a întregii rase umane. Starea de degradare este împărţită în mod egal evreilor dar şi neamurilor – toţi au păcătuit. Neamurile ca şi evreii au parte de revelaţia generală a Lui Dumnezeu în natură şi în conştiinţă.
Privind la creaţie, nu poţi să nu Îl vezi pe Dumnezeu, iar dacă Îl vezi nu îţi poţi continua viaţa nepăsător, o viaţă de păcat. Evreii însă mai au parte şi de revelaţia Sfintelor Scripturi, şi cu toate astea, evreii au acelaş comportament. Ei care se numeau lumina neamurilor, fac ca Numele Domnului să fie batjocorit. Romani 2.19 şi 3:10,23.

Planul de mântuire

1.Relaţia Lui Hristos cu planul de mântuire: Manifestare şi Împăcare. Neprihănirea Lui Dumnezeu este disponibilă pentru oricine, pentru că Hristos a murit ca jertfa

perfectă pentru păcat, jertfă ce a satisfăcut cererea Unui Dumnezeu sfânt. Această jertfă L-a împăcat pe deplin pe Dumnezeu Tatăl. Romani 3:21,25. Standardele sfinte ale Lui Dumnezeu, mânia Lui sfântă a fost potolită prin jertfa de pe Calvar. Împăcarea s-a putut realiza doar printr-un dar făcut – Isus. Vai cât de greşit înţeleg astăzi oamenii termeni ca Un Dumnezeu mânios, sau împăcarea Lui.
2.Relaţia Lui Dumnezeu Tatăl cu planul de mântuire: Sfinţenie şi Dragoste. Planul de mântuire pe care Pavel îl explică rezultă dintr-un Dumnezeu care-l caută pe omul păcătos, cu dragoste. Romani 3.22-24. Acest plan Îl îndreptăţeşte pe Dumnezeu să fie cunoscut ca Sfânt şi Bun.
Romani 9-11 – se vede bunătatea şi sfinţenia lui Dumnezeu în ceea ce-i priveşte pe evrei.

Beneficii ale omului în ceea ce priveşte planul de mântuire:
Justificarea: atribuirea neprihănirii Lui Dumnezeu, păcătosului credincios. A justifica înseamnă *a ierta* pe păcătoşi de păcatele lor şi *a-i declara* drepţi. Neprihănirea Lui Dumnezeu ne este acum atribuită nouă, celor care credem.

În justificare, Dumnezeu îl ridică pe păcătosul iertat într-o relaţie atât de înaltă cu El însuşi, încât nici la creaţie cei doi nu au avut o relaţie atât de intimă. Romani 5:12-21
În grădina Eden nu vedem omul ca fiind neprihănit; inocent, da, dar nu neprihănit. În Hristos avem neprihănirea Lui Dumnezeu. În sfinţirea practică, Dumnezeu îl transformă pe cel mântuit în sfânt chipul Mântuitorului, prin Duhul Sfânt care locuieşte în el.
În glorificare, Dumnezeu îl aşează pe om acolo unde îi este locul pe care l-a pierdut în Eden – copii ai Lui Dumnezeu aşezaţi într-o lume coruptă. Romani 8:30.

De ce toate acestea:
Cartea Romani cheamă pe toţi oamenii să se măsoare pe ei înşişi prin standarde divine, mai degrabă decât umane. De multe ori oamenii se evaluează folosind criteriile acestei lumi, sau ale lor personale. Omul trebuie să ştie că Dumnezeu aşează standardele.
Înaintea Lui Dumnezeu, toţi oamenii sunt păcătoşi.
Să învăţăm să trăim prin credinţă, nu prin vedere. Dumnezeu nu S-a apropiat vreodată mai mult de om, decât a făcut-o prin Fiul Său Isus Hristos. Învierea Lui Isus a demonstrat că Isus este Omul – Dumnezeu.
În Romani este arătat acest contrast între încercarea greşită a omului de a se mântui pe el prin metode proprii, sau prin credinţă în singura jertfă primită înaintea Lui Dumnezeu.
Dedicarea noastră pentru Dumnezeu : 6.12,13; 12.1

Concluzia: devreme ce Dumnezeu ne-a arătat singura cale de mântuire, nouă, celor fără speranţă, trebuie să-L acceptăm prin credinţă, să arătăm recunoştinţă, dedicându-ne viaţa Lui.

Toţi creştinii au simţit această povară pe umerii lor, să spună această veste bună.1:14-17
Noi facem asta cu buzele şi cu viaţa noastră, prin exemplul personal şi prin explicarea Scripturilor.Romani 8:29
Viaţa noastră arată că am murit faţă de noi înşine, şi suntem vii pentru El. Rom.6:13

Ilustraţie: în timpul regimului totalitarist al lui Stalin, milioane de oameni care nu erau de acord cu sistemul au fost trimişi în lagăre de muncă numite gulaguri. Mai mult de 1 milion de oameni nu s-au mai întors vreodată de acolo. Unul dintre aceştia a fost Boris Kornfeld.
Trimis la reeducare, Boris şi-a propus să aibe mare grijă de el. Îşi păzea întotdeauna spatele, nu vorbea niciodată cu nimeni. Nu voia să-şi rişte viaţa.

Dar odată s-a întâmplat ceva: a început să se încreadă în Dumnezeu. Inima lui s-a umplut de speranţă. Nu a spus nimănui nimic, dar a început să-i slujească pe alţii. Şi-a folosit cunoştinţele sale medicale, şi a salvat viaţa unui gardian dintre cei mai de temut dintre gardieni. Actul lui de milă a atras mânia celor mai periculoşi deţinuţi, dar mai ales a unuia dintre ei. Acesta l-a ameninţat că-l va omori pentru fapta sa. Boris Kornfeld a rămas însă foarte liniştit. Lui nu-i mai era teamă.

Mai târziu Boris a intervenit chirurgical la stomacul unui tânăr cu o faţă foarte tristă. După operaţie Boris K. sta nopţile lângă acest tânăr care se zbătea între viaţă şi moarte. La un moment dat fiind doar ei doi, Boris a început să vorbească. I-a vorbit acestui tânăr ore întregi despre cum L-a întâlnit el pe Dumnezeu, şi cum de atunci încolo bucuria i-a umplut viaţa. De asemenea i-a mai spus cum el este plin de pace, chiar acolo în gulagul rusesc. Deodată mâna tânărului a început să se mişte şi i-a apucat mâna doctorului, şi luptându-se între conştient şi inconştient, tânărul da dovadă că auzea cele ce se spunea.

În zorii acelei zile Boris Kornfeld a fost ucis de către cel care-l ameninţase că-l va ucide. Boris K. a vestit vestea bună doar la o singură persoană, atât. Cel cu faţa tristă era Alexander Soljeniţîn. Cuvintele Lui Boris K. l-au făcut să-şi revină, să lupte, şi după aceea să renunţe la marxismul lui, şi să adopte credinţa lui Boris Kornfeld. Ancorat în Dumnezeu Alexander Soljeniţîn a câştigat Premiul Nobel pentru literatură în anul 1970, şi a fost cea mai auzită voce a sec al XX-lea.

Nu te lăsa ispitit că doar o vorbă nu ajută la nimic. Vorbeşte căci nu ştii ce efect vor avea vorbele tale.